

beløb, der varierede fra knap 1 500 kr. til højst 3 400 kr. årligt, inklusive tilskud fra suppleringsfonden og statens dyrtidstillæg. For at disse — meget beskedne — ydelser skal kunne opretholdes, vil det være nødvendigt at yde pensionskassen et ekstraordinært tilskud på 8 000 kr. til udligning af suppleringsfondens underskudsaldo.

Under hensyn til det således oplyste har overinspektionen ved sagens forelæggelse for socialministeriet anbefalet, at der bevilges pensionskassen et ekstraordinært tilskud af den omhandlede størrelse.

Socialministeriet må for sit vedkommende ligeledes finde det rimeligt og naturligt, at der ydes pensionskassen, hvis medlemmer tilhører samme kategori af børneforsorgsmedarbejdere som medlemmerne af børneforsorgens pensionskasse, en støtte, således at de nuværende yderst beskedne pensioner kan opretholdes.

Under henvisning til ovenstående skal jeg med bemærkning, at finansministeriet intet har fundet mod forslaget at erindre, herved anmode det ærede finansudvalg om ved 2. behandling i folketinget af forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1955—56 på mine vegne at ville stille følgende ændringsforslag:

Til § 15. Arbejds- og socialministeriet. VI. Den offentlige forsorg. A. Børneværnet. V. Tilskud til børneforsorgens pensionskasse og pensionskassen for bestyrerinder ved småbørnsasyler m. v. b. Til pensionskassen for bestyrerinder ved småbørnsasyler m. v.:

Beløbet forhøjes med . . . . . 8 000 kr.

JOHAN STRØM

/ A. Friis.

Til folketingets finansudvalg.

Forslaget tiltrædes.

56

Socialministeriet. København, den 6. april 1956.

Som det vil være det ærede finansudvalg bekendt (jfr. udvalgets skrivelse af 6. oktober 1952, aktstykke nr. 1076, samt senere brevveksling), blev der i efteråret 1952 med bevillingsmyndighedernes samtykke indgået en overenskomst mellem Samfundet og Hjemmet for Vanføre og Københavns kommune, hvorefter kommunen, foreløbig for finansårene 1952—53 og 1953—54, påtog sig at stille et antal sengepladser til rådighed for efterbehandling af børnelammelsespatienter for området øst for Storebælt. Samfundet og Hjemmet for Vanføre skulle som særfororgsudgift refundere Københavns kommune et beløb svarende til den gennemsnitlige udgift vedrørende behandlingen af samtlige patienter på vedkommende københavnske hospital. Betalingspligten skulle indtræde, når sygdommens akutte stadium var overstået, og af praktiske grunde vedtoges det at lade betalingspligten indtræde 3 uger efter vedkommende patients indlæggelse. Endelig skulle der ydes Københavns kommune et à conto-beløb på 45 kr. pr. sygedag.

Denne overenskomst skulle gælde, så længe patienter fra epidemien i efteråret 1952 var indlagt til efterbehandling, dog længst til den 31. marts 1954.

I finansåret 1952—53 blev der ydet en refusion på 5,1 mill. kr. for 78 000 sygedage à 66 kr. 40 øre.

I foråret 1954 henledte magistraten opmærksomheden på, at der på Blegdams-hospitalet i finansåret 1953—54 havde været 40 483 efterbehandlingsdage for polio-patienter. Dette antal var kun en ringe andel af de samlede sygedage på Blegdams-